

Argumentácia pri zastavení príslušníkmi policajného zboru SR

I. Platný právny stav

Čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd *deklaruje každému právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obdobia a korešpondencie, pričom štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať s výnimkou prípadov, keď je to v súlade so zákonom.*

V zmysle čl. 12 Medzinárodného paktu OSN o občianskych a politických právach „každý, kto sa právoplatne nachádza na území určitého štátu, má na tomto území právo slobody pohybu a slobody zvoliť si miesto pobytu“ „vyššie spomenuté práva nepodliehajú žiadnym obmedzeniam okrem tých, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné pre ochranu národnej bezpečnosti, verejného poriadku, verejného zdravia alebo morálky alebo práv a slobôd druhých a ktoré v súlade s ostatnými právami uznanými v tomto pakte.“

Podľa čl. 45 Charty základných práv Európskej únie „Každý občan Únie má právo na slobodný pohyb a pobyt na území členských štátov.“

Podľa čl. 52 Charty základných práv Európskej únie „akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd uznaných v tejto charte musí byť ustanovené zákonom a rešpektovať podstatu týchto práv a slobôd.“

Podľa čl. 53 Charty základných práv Európskej únie „Žiadne ustanovenie tejto charty sa nesmie vykladať tak, že obmedzuje alebo poškodzuje ľudské práva a základné slobody uznané v rámci príslušného rozsahu ich pôsobnosti, právom Únie, medzinárodným právom a medzinárodnými zmluvami, ktorých zmluvnou stranou je Únia alebo všetky členské štáty, a najmä Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj ústavami členských štátov.“

Podľa čl. 54 Charty základných práv Európskej únie „Žiadne ustanovenie tejto charty sa nesmie vykladať tak, že zahŕňa právo vyvíjať činnosť alebo dopúšťať sa činov zameraných na poškodenie práv a slobôd uznaných v tejto charte alebo na ich obmedzenie vo väčšom rozsahu, ako je ustanovené v tejto charte.“

V zmysle čl. 2 ods. 3 Ústavy SR *Každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.*

V zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy SR *Štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.*

V zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy SR *medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.*

V zmysle čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR *povinnosť možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.*

Podľa čl. 16 Ústavy SR *Nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom. Nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neludskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.*

Podľa čl. 17 Ústavy SR *Osobná sloboda sa zaručuje. Nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.*

Podľa čl. 19 Ústavy SR *Každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.*

Podľa čl. 23 Ústavy SR *Sloboda pohybu a pobytu sa zaručuje. Slobody podľa odsekov 1 a 2 môžu byť obmedzené zákonom, ak je to nevyhnutné pre bezpečnosť štátu, udržanie verejného poriadku, ochranu zdravia alebo ochranu práv a slobôd iných a na vymedzených územiach aj v záujme ochrany prírody.*

V zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy SR *výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.*

V zmysle čl. 154c ods. 1 Ústavy SR *medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.*

Podľa § 2 ods. 6 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti *zdravotná dokumentácia je súbor údajov o zdravotnom stave osoby, o zdravotnej starostlivosti a o službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti tejto osobe.*

Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti *osoba je oprávnená udeliť súhlas na prístup k údajom zo svojej elektronickej zdravotnej knižky v rozsahu a spôsobom ustanovenom osobitným predpisom. Údaje zo zdravotnej dokumentácie podľa § 20 ods. 2 a 3 sa sprístupňujú formou nahliadania do zdravotnej dokumentácie osoby.*

Podľa § 5 písm. d) zákona č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov *údajmi týkajúcimi sa zdravia osobné údaje týkajúce sa fyzického zdravia alebo duševného zdravia fyzickej osoby vrátane údajov o poskytovaní zdravotnej starostlivosti alebo služieb súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, ktorými sa odhaľujú informácie o jej zdravotnom stav.*

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov *zakazuje sa spracúvanie osobitných kategórií osobných údajov. Osobitnými kategóriami osobných údajov sú údaje, ktoré odhaľujú rasový pôvod alebo etnický pôvod, politické názory, náboženskú vieru, filozofické presvedčenie, členstvo v odborových organizáciách, genetické údaje, biometrické údaje, údaje týkajúce sa zdravia alebo údaje týkajúce sa sexuálneho života alebo sexuálnej orientácie fyzickej osoby.*

Podľa § 16 ods. 2 písm. a) zákona č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov *zákaz spracúvania osobitných kategórií osobných údajov neplatí, ak dotknutá osoba vyjadrila výslovný súhlas so spracúvaním týchto osobných údajov aspoň na jeden konkrétny účel; súhlas je neplatný, ak jeho poskytnutie vylučuje osobitný predpis.*

V zmysle ustanovenia § 2 odsek 1 a 2 zákona č. 365/2004 Z. z. (antidiskriminačný zákon) *Dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti. Pri dodržovaní zásady rovnakého zaobchádzania je potrebné prihliadať aj na dobré mravy na účely rozšírenia ochrany pred diskrimináciou.*

V zmysle ustanovenia § 183 odsek 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona – *trestný čin obmedzovania osobnej slobody: Kto inému bez oprávnenia bráni užívať osobnú slobodu, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky.*

V zmysle ustanovenia § 192 odsek 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona – *trestný čin nátlaku: Kto iného núti, aby niečo konal, opomenul alebo trpel, zneužívajúc jeho hmotnú núdzu alebo naliehavú nemajetkovú potrebu, alebo tieseň vyvolanú jeho nepriaznivými osobnými pomermi, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky. "*

V zmysle ustanovenia § 192 odsek 4 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona - *trestný čin nátlaku: Odňatím slobody na desať rokov až dvadsaťpäť rokov alebo trestom odňatia slobody na doživotie sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 d) za krízovej situácie."*

V zmysle ustanovenia § 326 odsek 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona – *trestný čin zneužívanie právomoci verejného činiteľa: Verejný činiteľ, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, a) vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, b) prekročí svoju právomoc, alebo potrestá so odňatím slobody no dva roky až päť rokov."*

V zmysle ustanovenia § 326 odsek 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona – *trestný čin zneužívanie právomoci verejného činiteľa: Odňatím slobody na desať rokov až dvadsať rokov so páchatel' potrestá, ak spáchal čin uvedený v odseku 1 c) za krízovej situácie."*

II. Skutková a právna argumentácia

V prvom rade treba apelovať na príslušníka policajného zboru v prípade zastavenie Vás, na základe akého **zákonného § ustanovenia**, ktorého **konkrétneho zákona** Vás zastavuje a požaduje od Vás aby ste mu preukázali sa negatívnym výsledkom testu, resp. mu odôvodnili Váš pobyt na mieste. To predpokladám, že z neho nevyjde von, bude sa potiť. Následne mu treba argumentovať nasledovným v kontexte s vyššie uvedeným právnym stavom (popríklad si to treba celé vytlačiť):

V slovenskom právnom poriadku totiž neexistuje právny predpis, na základe ktorého by bol ktokoľvek povinný dať sa testovať na ochorenie covid-19. Vynucovanie si povinnosti predložiť akýsi právne irelevantný papier o nezákonom testovaní obyvateľstva zo strany Vás ako

príslušníka štátneho orgánu, je nielen hrubá neznalosť Ústavy Slovenskej republiky, Medzinárodných Dohovorov a paktov, ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. a ďalších právnych predpisov, ale aj možné páchanie trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa v zmysle § 326 ods. 1, 4 písm. c) Trestného zákona, trestného činu nátlaku v zmysle ustanovení § 192 odsekov 1 a 4 Trestného zákona a taktiež obmedzovania osobnej slobody v zmysle ust. § 183 ods. 1 Trestného zákona a ďalších súvisiacich trestných činov.

Nikto ani **policajt**, vojak, zamestnanec súkromnej bezpečnostnej služby nemáte žiadne zákonné oprávnenie požadovať od ktoréhokoľvek občana Slovenskej republiky (v prípade maloletého dieťaťa od jeho zákonného zástupcu) predloženie výsledku testu/ diagnostiky na ochorenie covid-19. Žiaden zákon platný na území Slovenskej republiky, ani uznesenia vlády SR výslovne neustanovujú okruh osôb, ktoré sú oprávnené požadovať od občanov Slovenskej republiky výsledok testu/diagnostiky formou PCR testu alebo antigénového testu certifikovaného na území Európskej únie na ochorenie covid-19. Je potrebné, aby ste rigorózne dodržiavali zákonnosť a ústavný princíp, podľa ktorého „každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, o nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.“ V žiadnom zákonnom právnom predpise platnom na území Slovenskej republiky sa neuvádza, že občan je povinný sa preukazovať kdekoľvek, kedykoľvek a komukoľvek akýmkoľvek testom na ochorenie covid-19. Každý zdravotnícky úkon, teda aj testovanie podlieha tzv. informovanému súhlasu v zmysle ust. § 6 ods. 1 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti a o zmene niektorých zákonov, ktorý každá osoba má právo odmietnuť poskytnúť v zmysle ods. 2 § 5 cit. zákona. Výsledok takéhoto testu sa považuje za zdravotnú dokumentáciu, ktorou je súbor údajov o zdravotnom stave osoby podľa ust. § 2 ods. 6 zákona č. 576/2004 Z. z., ktorých ochrana a utajenie podlieha špeciálnemu režimu ustanovenému v tretej časti cit. zákona, z ktorého jasne vyplýva, že požadovať informáciu o zdravotnom stave nemá žiaden z vyššie uvedených subjektov. Čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd deklaruje každému právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie, pričom štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať s výnimkou prípadov, keď je to v súlade so zákonom. Ochrana fyzických osôb v súvislosti so spracovávaním osobných údajov patri medzi základné ľudské práva, nakoľko informácie o zdravotnom stave občanov Slovenskej republiky podliehajú lekárskej tajomstvu a rovnako sú chránené GDPR (General Data Protection Regulation), teda všeobecným nariadením Európskej únie na ochranu osobných údajov. Navyše § 16 zákona č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov zakazuje spracovanie osobných údajov týkajúcich sa zdravia fyzickej osoby, ktorými sa rozumejú údaje osobné údaje týkajúce sa fyzického zdravia alebo duševného zdravia fyzickej osoby vrátane údajov o poskytovaní zdravotnej starostlivosti alebo služieb súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, ktorými sa odhaľujú informácie o jej zdravotnom stave. Úrad na ochranu osobných údajov potvrdil vo svojom stanovisku zo dňa 30.10.2020 tú právnu skutočnosť, že neexistuje právny základ na vyžadovanie si takejto informácie. Ako uvádza: cit. „*Úradu bol pracovný návrh vyhlášky, ktorej vypracovanie ukladá uznesenie vlády 693/2020 v bode C.1 doručený. Úrad vykonal právnu analýzu s ohľadom na ochranu osobných údajov, ktorú zaslal UVZ SR. Na základe tejto analýzy dospel k tomu, že ustanovenia zákona č. 355/2007 Z. z., ktoré má vyhláška vykonávať, táto v navrhovanom znení nereflektuje. S ohľadom na uvedené úrad nateraz zotrúva na svojom stanovisku z 29/10/2020 „Uznesenia vlády č. 678, aj 693, z pohľadu ochrany osobných údajov, nepovažujeme k dnešnému dňu za dostatočný právny základ na spracúvanie údajov týkajúcich sa zdravia.“, pričom uvedené sa vzťahuje aj na uznesenie vlády č. 30/2021, nakoľko sa jedná o totožnú právnu úpravu.*

Zároveň mu treba dať do pozornosti aj tú právnu skutočnosť, že uznesenie vlády SR č. 30/2021 ako aj všetky **uznesenia vlády pred tým prijaté, týkajúce sa plošného testovania** s tým spojených reštrikcii sú právnymi aktami, ktoré slúžia ako forma rozhodovania vlády SR vo

vzťahu k organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy. **Nemajú teda postavenie normatívneho právneho aktu (všeobecne záväzného právneho predpisu) ale ide iba o individuálny správny akt, ktorý zaväzuje len adresátov uznesenia vo vnútri štátnej správy (ministerstvá a pod).** Preto z neho nemôžu plynúť záväzky pre fyzickú alebo právnickú osobu, mimo takto definovanej sústavy štátnej správy.

Podľa čl. 120 Ústavy SR na vykonanie zákona a v jeho medziach vydáva Vláda Slovenskej republiky nariadenia.

Podľa čl. 13 Ústavy SR je možné povinnosti všeobecne ukladať len:

- zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd,
- medzinárodnou zmluvou, ktorá priamo zakladá práva a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo
- **nariadením vlády**, teda nie uznesením vlády.

Podľa ust. § 1 ods. 1 zákona č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov k všeobecne záväzným právnym predpisom patria: Ústava Slovenskej republiky, ústavné zákony, zákony, nariadenia vlády Slovenskej republiky, vyhlášky a opatrenia jednotlivých ministerstiev, ostatných ústredných orgánov štátnej správy, iných orgánov štátnej správy a Národnej banky Slovenska. V zmysle vyššie citovaného právnej definície vládneho **uznesenia** je zrejmé, že predmetné **uznesenie** vlády Slovenskej republiky č. 30/2021 z 17.01.2021, nie sú teda normatívnymi právnymi aktami. Keďže predmetné uznesenia sa neopierajú ani o žiadnu platnú právnu normu, a to predovšetkým na ústavný zákon alebo zákon, a preto predmetné uznesenia vlády sú rozhodnutiami, ktoré nemali a nemôžu mať právne účinky. Vláda Slovenskej republiky totiž nemôže vydať právny akt upravujúci spoločenské vzťahy, ktoré neboli upravené zákonom a vo väčšom rozsahu ako ustanovuje zákon. Vláda v tomto prípade konala ultra vires tým, že sa neoprela o žiadnu platnú právnu normu, ktorá by jednoznačne, určito a zrozumiteľne upravovala tzv. plošné testovanie obyvateľstva Slovenskej republiky na ochorenie covid-19.

Na podklade vyššie citovaných ustanovení Ústavy, Paktu OSN, Charty základných práv Európskej únie a Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je nespochybniteľné, že ak medzinárodné zmluvy o ľudských právach (Paktu OSN, Charta a Dohovor) zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd, majú prednosť pred zákonom (čl. 7 ods. 5 a čl. 154c ods. 1 Ústavy SR).

Pakt OSN, Charta a aj Dohovor, ktorými je Slovenská republika viazaná, garantujú právo slobodne sa pohybovať bez akýchkoľvek obmedzení. Rovnako zo všetkých troch jasne vyplýva, že akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd uznaných v Pakte OSN, Charte a Dohovore musí byť ustanovené zákonom a môže podliehať len takým obmedzeniam, ktoré stanovuje, resp. ustanovuje zákon.

Súčasne treba im ozrejmiť, že Vyhláška č. 14/2021 ÚVZ SR zmocňuje iba zamestnávateľov, resp. prevádzkarom na oprávnenie vyžadovať nezákonný certifikát, nie policajtom ani nikomu inému. Samotná vyhláška je v priamom rozpore s dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, s vyššie uvedenými čl. ústavy SR, nariadením GDPR ako aj zákonom na ochranu osobných údajov, zákonníkom práce a ďalšími zákonmi. Vyhláška je všeobecne záväzný právny predpis vydávaný ministerstvami alebo ostatnými na to zmocnenými orgánmi štátnej správy, a to na základe zákonov a v ich medziach. Je to právny predpis nižšej právnej sily ako je zákon. Pokiaľ je vyhláška v rozpore so zákonom, platí to čo hovorí zákon. ÚVZ nie je orgánom štátnej správy, ktorý svojou činnosťou môže zasahovať do oblasti osobných údajov vo vzťahu zamestnávateľ a zamestnanec. Právnym podkladom, na základe ktorého bola vydaná táto vyhláška je uznesenie vlády SR, ktoré ako z vyššie uvedeného vyplýva nie je normatívnym

právnym aktom, ktorý by bol záväzný pre občanov. Vyhláškou sa len konkretizujú určité zákonom predpokladané vzťahy, pričom však zákon č. 355/2007 Z. z. nie je zákon, ktorý by upravoval pracovnoprávne vzťahy medzi dvoma subjektmi týchto vzťahov. Navyše podľa ust. § 59b ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. Na všeobecne záväzné právne predpisy vydávané podľa odseku 1 ministerstvom zdravotníctva sa vzťahuje osobitný právny predpis o tvorbe a vyhlasovaní právnych predpisov; tento predpis sa nevzťahuje na všeobecne záväzné právne predpisy vydávané podľa odseku 1 úradom verejného zdravotníctva a regionálnym úradom verejného zdravotníctva. Ak vyhláška UVZ SR nepodlieha tvorbe v súlade s požiadavkami zákona č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky, nemôže ísť o právny predpis, ktorý by svojimi účinkami bol normatívnym právnym aktom zaväzujúcim fyzické alebo právnické osoby na území SR. To, že všeobecne záväzný právny predpis úradu verejného zdravotníctva a regionálneho úradu verejného zdravotníctva vydávaný podľa odseku 1 sa označuje názvom vyhláška (§ 59b ods. 3 zákona č.355/2007 Z. z.) len dotvára právnú absurditu, pretože len samotným premenovaním opatrení na vyhlášky nie sú splnené podmienky na tvorbu vyhlášok, ktoré sú signifikantné pre ich všeobecnú záväznosť podľa zákona č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky.

Vyhlášky sú v osobitnom rozpore s § 4 ods. 3 zák. č. 400/2015 Z. z., podľa ktorého nemožno nimi, ako vykonávacími právnymi predpismi ukladať povinnosti nad rámec alebo upravovať nimi spoločenské vzťahy v zákone neupravené.

S poukazom na všetky uvedené skutočnosti predmetná vyhláška je v rozpore so zák. č. 400/2015 Z. z. je neúčinná a nie je všeobecne aj právne záväzná.

III. Priama procesná obrana

Ak by policajt trval na preukázaní sa totožnosti, treba mu ozrejmiť, že v zmysle ust. § 18 zákona č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore SR v znení neskorších predpisov (ďalej v texte len „zákon o policajnom zbore“) je policajt oprávnený vyzvať osobu, ak je to potrebné na plnenie úloh podľa tohto zákona, aby preukázala svoju totožnosť dokladom totožnosti.

V zmysle ust. § 17 ods. 1 zákona o policajnom zbore je policajt oprávnený požadovať potrebné vysvetlenie od osoby, ktorá môže prispieť k objasneniu skutočností dôležitých pre odhalenie priestupku alebo správneho deliktu a na zistenie jeho páchatel'a, ako aj na vypátranie hľadaných alebo nezvestných osôb a vecí. Rovnako tak v zmysle ust. § 17a zákona o policajnom zbore je policajt oprávnený požadovať potrebné informácie od osoby, ktorá môže prispieť k objasneniu skutočností dôležitej na odhalenie trestného činu a na zistenie jeho páchatel'a. Vzhľadom k tomu, že tým, že sa nepreukážete vlastnou zdravotnou dokumentáciou, do ktorej nemá právo s Vaším súhlasom nahliadnuť nikto, ste sa logicky nemohli dopustiť žiadneho priestupku, tobôž nie trestného činu a preto policajt nemá právo od Vás pýtať doklad totožnosti, nakoľko by páchal trestnú činnosť. Policajta zároveň treba upozorniť, že v zmysle ust. § 8 ods. 1 a ods. 2 zákona o policajnom zbore pri vykonávaní služobnej činnosti je policajt povinný dbať na česť, vážnosť a dôstojnosť osoby i svoju vlastnú a nepripustiť, aby v súvislosti s touto jeho činnosťou vznikla osobe bezdôvodná ujma a aby prípadný zásah do jej práv a slobôd prekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného jeho služobnou činnosťou. Policajt je pri vykonávaní služobnej činnosti spojenej so zásahom do práv alebo slobôd osoby povinný túto osobu hneď, ako je to možné, poučiť o jej právach, ktoré sú ustanovené v tomto zákone alebo v inom všeobecne záväznom právnom predpise. Zároveň mu treba pripomenúť v zmysle ust. § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej

polície znenie prísahy ktorú skladal: "Sľubujem vernosť Slovenskej republike. **Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi.**"

Na záver treba Policajta upozorniť, že svojím konaním výrazným spôsobom prekračuje svoje právomoci verejného činiteľa, čoho dôsledkom je páchanie trestnej činnosti, konkrétne trestnému činu zneužitia právomoci verejného činiteľa v zmysle § 326 ods. 1, 4 písm. c) Trestného zákona, trestného činu nátlaku v zmysle ust. § 192 ods. 1 ods. 4 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom obmedzovania osobnej slobody v zmysle ust. § 192 ods. 1 Trestného zákona, trestného činu vydierania v zmysle ust. § 189 ods. 1,2 Trestného zákona a s tým súvisiacich ďalších trestných činov. Zároveň týmto jeho konaním došlo k zásahu do práva na nedotknuteľnosť osoby a súkromia (čl. 16 ods. 1 Ústavy SR), pričom treba oznámiť policajtovi, že toto jeho konanie sa premietne do podania trestného oznámenia v zmysle ust. § 196 Trestného poriadku.

Ak by došlo k tomu, že by Vás policajt zobrali na policajtnú stanicu za účelom podania vysvetlenia, treba argumentovať vyššie uvedenými skutočnosťami a do zápisnice o výsluchu podať na zasahujúcich policajtov trestné oznámenie v zmysle ust. § 196 Trestného poriadku a žiadať si kópiu zápisnice, kde ste podali toto trestné oznámenie s tým, aby orgány činné v trestnom konaní za účelom zistenia skutkového stavu postupovali v súlade s § 2 ods. 10 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku, ako aj aby príslušné orgány činné v trestnom konaní preskúmali vykonateľnosť hore uvedených nariadení a aby som bol o postupe orgánov činných v trestnom konaní boli v zmysle § 197 ods. 3 a § 198 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku, informovaný.

Na záver treba policajtom oznámiť, resp. do zápisnice uviesť, ich protiprávne konanie nie je ospravedliteľne tým, že na základe vlády Slovenskej republiky a ostatných orgánov štátnej správy je uvádzaný do omylu, a preto koná v mylnej domnienke zákonnosti. Zároveň mu treba dať do pozornosti základnú právnu zásadu *ignorantia juris non excusat* (neznalosť práva neospravedľuje), ktorá znamená, že neznalosť zákona nikoho neospravedľuje a nevyvíňa z právnej zodpovednosti za jeho porušenie. Ani negatívny právny omyl (páchateľ nevie, že konanie je trestné), ktorý spočíva v neznalosti alebo v mylnom výklade trestnoprávných noriem alebo mimotrestných právnych noriem relevantných pre trestnoprávne posúdené konania páchatelia neospravedľuje a neliberuje z trestnej zodpovednosti.

Záver:

Myslím si, že toto je až príliš vyčerpávajúce a dlhé ale nechcel som zabudnúť na žiadnu dôležitú skutočnosť. Verím, že toto ľuďom taktiež pomôže v boji s fašizmom a gestapom. V prípade nedajbože doručenia pokuty, i keď žiaden zákon, dokonca ani vyhláška č.14 ÚVZ SR ako ani uznesenie vlády č. 30/2021 neobsahuje sankcie za nepreukázanie sa modrou hviezdou, teda nemohlo dôjsť k žiadnemu porušeniu zákazu vychádzania a podobných somarín, podať okamžité opravný prostriedok a dať sa zastúpiť schopným a čestným advokátom.

S úctou

E.